

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518203996
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3518203996.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: Z. H., nar. dňa XX.XX.XXXX, bytom V. N., A. XXX/XX, o zaplatenie sumy 299,96 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 9Csp/49/2018-131 zo dňa 15.10.2020, takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1.. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu. Výrokom II, žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 299,96 Eur, 17,9% ročného úroku z omeškania z tejto sumy od 13.12.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 13.12.2018 do zaplatenia a zaplatenia trov konania. Platobným rozkazom tunajšieho súdu zo dňa 12.06.2019 č.k. 9Csp/49/2018-70 v spojení s opravným uznesením zo dňa 29.10.2019 č.k. 9Csp/49/2018-94 súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Proti platobnému rozkazu podala žalovaná odpor. Uznesením súdu zo dňa 29.10.2019 č.k. 9Csp/49/2018-95 bol platobný rozkaz zrušený. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu Sberbank Slovensko, a.s., a žalovanou ako klientom došlo dňa 18.11.2015 k uzatvoreniu Rámcovej zmluvy 3450324516 o bežnom účte s programom služieb môjÚČETactive2 a zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania. Podľa tejto zmluvy mal právny predchodca žalobcu otvoriť a pre žalovanú viesť bežný účet s programom služieb môjÚČETactive2 a za odplatu poskytovať platobné a bankové služby v rozsahu podľa bodu 1.2. tejto Zmluvy. Obsah a podmienky Programu služieb sú podľa čl. 1.2 uvedené v obchodných podmienkach programov služieb k bežným účtom. Opis a podmienky poskytovania produktov a služieb mali byť bližšie uvedené v osobitných Obchodných podmienkach pre poskytovanie jednotlivých služieb, vo Všeobecných obchodných podmienkach a na internetovej stránke právneho predchodcu žalobcu. Podľa čl. 4.1. Zmluvy sa právny predchodca žalobcu zaviazal po splnení podmienok uvedených v tejto Zmluve a v Obchodných podmienkach poskytnúť žalovanej úver formou Povoleného prečerpania na bežnom účte až do výšky schváleného úverového rámca a žalovaná sa zaviazala, že peňažné prostriedky čerpané z tohto úverového rámca a z prekročenia vráti právnemu predchodcovi žalobcu spolu s príslušenstvom. Úver bol charakterizovaný ako bezúčelový spotrebiteľský úver formou povoleného prečerpania s možnosťou prekročenia na bežnom účte s priebežným čerpaním a splácaním, maximálny úverový rámec bol 5.000,-Eur. K čerpaniu mohlo dôjsť priebežne a opakovane, vždy do výšky disponibilného zostatku úverového rámca. Čerpanie sa uskutočňuje okamihom čerpania peňažných prostriedkov z bežného účtu žalovanej v čiastke prevyšujúcej kreditný zostatok na tomto

účte. Konečný deň splatnosti bol na požiadanie právneho predchodcu žalobcu, v deň odstúpenia od Zmluvy, v posledný deň výpovednej lehoty v prípade ukončenia Rámcovej zmluvy výpovedou. Úroková sadzba bola variabilná, v čase uzavretia zmluvy 17,9%. Úroky boli splatné mesačne k poslednému dňu v mesiaci. Poplatok podľa Sadzobníka za poskytnutie úveru banka neúčtovala, poplatok za každú upomienku bol vo výške 12,50 Eur. Úroková sadzba prekročenia bola plus mínus 5,05% ročne v čase uzavretia zmluvy. Táto mohla byť menená. V čl. 4.3 bolo dohodnuté, že úverový rámec nesmie žalovaná prečerpať, avšak v dôsledku zúčtovania úrokov a poplatkov alebo v dôsledku nezaplatenia rozdielu pri znížení úverového rámca mohlo na bežnom účte žalovanej dôjsť k prekročeniu, o čom mala byť žalovaná informovaná vo výpise. Právne vec súd posúdil podľa § 261 ods. 3 písm. d/, § 708 ods. 1, § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka. Súd uviedol, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou došlo k uzatvoreniu absolútneho obchodného záväzkového vzťahu. Vzhľadom k tomu, že žalovaná je fyzickou osobou, ktorá nepodniká, bolo potrebné túto zmluvu posúdiť aj z pohľadu spotrebiteľského práva. Ako vyplývalo z podanej žaloby, suma 299,96 Eur, ktorú žalobca požaduje, predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovanej. Súd rovnako dospel k záveru, že v danom prípade sa nejedná o tzv. povolené prečerpanie, ale o tzv. nepovolené prečerpanie, resp. prekročenie. V prípade povoleného prečerpania ide o formu spotrebiteľského úveru, ktorý umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na účte na rozdiel od prekročenia, pri ktorom k prijatiu peňazí dochádza automaticky. Z tabuľky, ktorú žalobca v žalobe uviedol, nie je jednoznačne zrejmé, o aké kreditné a debetné položky sa jednalo a čo si má súd pod pojmiami call loans CR (vypovedateľná alebo okamžite splatná pôžička - zrejme kreditná?), call loans DR (vypovedateľná alebo okamžite splatná pôžička - zrejme debetná?) predstavovať. V konečnom dôsledku však sám žalobca v žalobe konštatoval, že napriek možnosti žalovanej čerpať úver v rámci poskytnutého úverového rámca k predmetnému účtu formou povoleného prečerpania zo strany žalovanej nedošlo. V prípade uplatneného nároku tak ide o tzv. nepovolený debet na bežnom účte, resp. prekročenie, ktorý vznikol tak, ako to uvádza žalovaná vo svojom odpore, teda zúčtovaním všetkých poplatkov, upomienok a podobne. Toto napokon vyplýva aj z výpisov z účtu žalovanej, podľa ktorých boli žalovanej účtované rôzne druhy poplatkov, napríklad poplatok poistenia. Z výpisov vyplýva, že ku dňu 18.11.2015 bol stav účtu žalovanej 0,-Eur. V tento deň následne začali platby a dňa 18.11.2015 bola pripísaná na účet žalovanej suma 13.200,-Eur označená ako úver, pričom pre povolené prečerpanie bola výška úverového rámca iba 5.000,-Eur. Z výpisu nie je zrejmé, kto úver poskytol a za akých podmienok. Toto sa napokon opakuje aj v ďalších výpisoch. Súd teda požadovaný nárok žalobcu posúdil ako prekročenie, ktoré sa malo podľa žaloby spravovať čl. 3.3. písm. a/ a b/ Všeobecných obchodných podmienok. Samotnú istinu žalovaná uhradila, teda v tejto časti by i tak v súčasnosti už žalobca nemohol byť úspešný. Do rozhodnutia súdu nebolo súdu doručené späťvzatie žaloby v časti istiny. I tak však možno konštatovať, že samotná dôvodnosť uplatneného nároku na tzv. nepovolené prečerpanie podľa názoru súdu nie je opodstatnená, nakoľko takýto nárok nie je v súlade s právom. Povinnosťou klienta banky je zabezpečiť, aby zostatok bežného účtu neklesol pod výšku minimálneho zostatku. Banka pritom môže odmietnuť vykonať platby, v dôsledku ktorých by sa tak stalo. Je teda výlučne vecou banky, či poskytne klientovi s nedostatočným zostatkom na účte prostriedky na svoju ťarchu. Nepovolené prečerpanie je tak výlučne na vôli veriteľa. Nejedná sa o formu úverovej zmluvy (využitie úveru v rámci povoleného prečerpania popiera sám žalobca), pretože tu chýba vôľa dlžníka čerpať úver. Ak má dlžník povinnosť "neklesnúť" so zostatkom účtu pod minimálny zostatok (čl. 3.1 písm. e/ Všeobecných obchodných podmienok), neobstojí pritom súčasne jeho právo na čerpanie prostriedkov pod tento minimálny zostatok. Nepovolené prečerpanie, ktoré už svojím názvom vyjadruje skôr protiprávny stav než zmluvné dojednanie, preto súd posúdil ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 Občianskeho zákonníka), z ktorej aj následne uplatnené právo na úrok nemožno veriteľovi priznať. Pokiaľ ide o priznanie úroku z omeškania, keďže súd konštatoval nedôvodnosť podanej žaloby v časti istiny, nie je možné žalobcovi z takéhoto nároku priznať úrok z omeškania. Preto i v tejto časti bola žaloba zamietnutá. Žalovaná mala vo veci plný úspech, a preto jej súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP priznal právo na plnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces/ § 365 ods. 1 písm. h, f a b CSP/. Uviedol, že ak súd vydá platobný

rozkaz, pričom po jeho zrušení žalobu zamietne bez toho, aby umožnil stranám adekvátne reagovať na zmenu svojho stanoviska ohľadne uplatneného nároku, ide o prekvapivé rozhodnutie. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, teda porušil jeho právo na spravodlivý proces. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na judikatúru krajských súdov SR/ napr. Krajský súd Trenčín, č.k. 27Co/165/2018 zo dňa 19.10.2018, Krajský súd Žilina, č.k. 11Co/33/2017-53 zo dňa 27.6.2019, Krajský súd Banská Bystrica č.k. 43Co/25/2018 zo dňa 26.07.2018/. Ďalej vo svojom odvolaní žalobca namietal, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný, tak ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, mal súd žalobcu vyzvať na jeho doplnenie/opravu v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Súd žalobcu na doplnenie žaloby nevyzval. K povahe debetného zostatku na účte a k nároku na úroky a poplatky žalobca uviedol, že svoj nárok voči žalovanej si uplatnil z titulu prekročenia, pričom tento inštitút je upravený priamo v zákone a nevyžaduje žiadnu osobitnú dohodu medzi zmluvnými stranami. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou sa spravuje ustanoveniami zmluvy o účte v spojení so Všeobecnými obchodnými podmienkami banky, Sadzobníkom poplatkov, na ktoré zmluva odkazuje a s ktorými sa žalovaná podľa svojho vyhlásenia v zmluve v celom rozsahu oboznámila a zákonom č. 129/2010 Z. z. Žalobca poukázal na ustanovenia všeobecných obchodných podmienok, body 1.1, 3.1, 3.3 VOP a ustanovenia zmluvy. Podľa žalobcu sa zmluvné strany dohodli na tom, že v dôsledku zúčtovania úrokov a poplatkov môže dôjsť na účte klienta k prekročeniu. Aj z ustanovení VOP vyplýva, že žalovaná bola povinná udržiavať na účte dostatok finančných prostriedkov ktoré by pokryli splatné trvalé príkazy na úhradu, zrealizované výbery, resp. platby platobnou kartou, splátky súvisiace s poskytnutým úverom a ďalšie platby, ktoré sa zaviazala uhradiť banke ako aj všetky splatné poplatky podľa sadzobníka. Vznik nepovoleného debetu na účte je teda porušením uvedenej zmluvnej povinnosti. Žalovanej nebola poskytnutá služba povolené prečerpanie, pričom žalovaná sa dostala na účte s pôvodne kladným zostatkom do nepovoleného debetu účtovaním poplatkov z titulu prekročenia v zmysle § 1 ods. 5, § písm. f), § 18 zákona č. 129/2010 Z.z., v súlade s dohodou obsiahnutou v zmluve a vo VOP. Nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a ako vyplýva z vyššie uvedeného, dotknuté ustanovenie Všeobecných obchodných podmienok žalobcu iba reflektuje ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom účte. Na základe uvedeného sa teda v danom prípade nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp zavedený žalobcom, nakoľko sa opiera o právnu úpravu citovanú vyššie a preto nie je daná ani jej neprijateľnosť. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1, v zmysle ktorého v súvislosti s úročením prekročenia postačuje aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalovaná ako spotrebiteľ bola o svojom prekročení a úrokovej sadzbe úročenia informovaná. Žalobca poukázal na skutočnosť, že uplatnený úrok 17,90% ročne si žalobca uplatnil z titulu prekročenia, dokonca v nižšej sadzbe, než mu pôvodne vyplýval nárok naň vo výške v zmysle článku 4 bodu 4.2. zmluvy o účte, pričom prekročenie upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§2 písm. f) a § 18). Samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia dokonca ani nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. V zmysle bodu 3.1. písm. e) VOP bola žalovaná ako majiteľ účtu povinná dodržiavať na svojom účte dostatok finančných prostriedkov a bola povinná dodržiavať stanovenú výšku minimálneho kreditného zostatku na bežnom účte a to po celú dobu trvania zmluvného vzťahu. Žalovaná porušila svoju povinnosť mať na účte dostatok finančných prostriedkov, ktoré by postačovali na pokrytie všetkých splatných poplatkov podľa sadzobníka, splatných trvalých príkazov na úhradu, zrealizovaných výberov, resp. platieb platobnou kartou, splátok súvisiacich s poskytnutým úverom a ďalších platieb, ktoré sa zaviazal uhradiť banke. Úroková sadzba bola upravená priamo v zmluve o účte, v spojení s príslušnými ustanoveniami VOP, takže zákonná požiadavka podmieňujúca vznik predmetného nároku bola bez akýchkoľvek pochybností splnená. Žalobca navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku zmenil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žalobca vyčíslil trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku za odvolanie.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný

záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť z nasledovných dôvodov:

5. Žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil / § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP/.

6. V zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP ide o procesný postup súdu, ktorým znemožnil strane sporu, aby uskutočňovala zákonom priznané procesné práva a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia.

7. Pod spravodlivým súdnym procesom treba rozumieť povinnosť súdu zabezpečiť rovnosť zbraní, t.j. možnosť uplatnenia práv, teda možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, zúčastniť sa na procesných úkonoch, možnosť oboznámiť sa s obsahom spisu a pod. ale aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods.1 ústavy a v čl. 6 ods.1 Dohovoru (napr. III. ÚS209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS260/06, III. ÚS153/07).

8. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

9. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Na základe preskúmania správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a argumentmi strán, v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

11. V konaní nebolo sporné a súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že predmetná zmluva uzavretá medzi žalobcom v postavení dodávateľa a žalovanou v postavení spotrebiteľa má spotrebiteľskú povahu, preto sa i na vzájomné vzťahy strán sporu z nej vzniknuté použijú normy spotrebiteľského práva. Rovnako správny bol postup súdu prvej inštancie, keď na základe § 53 Občianskeho zákonníka z úradnej povinnosti skúmal, či spotrebiteľská zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, teda ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

12. V podanom odvolaní žalobca namietal, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že ho postupom podľa ust. § 129 ods. 1 CSP nevyzval na doplnenie žaloby, keď súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že mu nebolo zrejmé, o aké kreditné a debetné položky sa jednalo a čo si má súd pod pojmi call loans CR predstavovať. Taktiež namietal, že je rozhodnutie prekvapivé, keďže neumožnil žalobcovi po zrušení platobného rozkazu adekvátne reagovať na zmenu svojho stanoviska ohľadne uplatneného nároku.

13. Podľa § 129 ods. 1 CSP, ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní.

14. Odvolací súd k námietkam žalobcu uvádza, že v prípade, ak by podanie strany zákonom ustanovené náležitosti neobsahovalo, išlo by o vady podania. Ustanovenie § 129 ods. 1 CSP predstavuje všeobecný režim odstraňovania väd podania vo veci samej. Za vadu podania sa považuje predovšetkým absencia niektorej obsahovej náležitosti stanovenej zákonom pre podanie, napr. ak podanie neobsahuje podpis toho, kto podanie robí. Vadou je aj nezrozumiteľnosť alebo neurčitosť podania. Nezrozumiteľným podaním je najmä také podanie, ktoré vzbudzuje pochybnosti o obsahu podania, predovšetkým z hľadiska jeho náležitostí. Neurčitým podaním vo veci samej je napríklad žaloba obsahujúca natoľko nedostatočné označenie žalovanej strany, ktoré neumožňuje jej presnú identifikáciu v tom zmysle, či ide o osobu fyzickú alebo osobu právnickú.

15. V prejednávanej veci je z podanej žaloby (návrhu na vydanie platobného rozkazu) zrejmé, voči komu žaloba smeruje, strany sporu sú riadne označené, podanie je datované, podpísané, zrozumiteľné a zároveň obsahuje potrebné opísanie skutkových tvrdení, jej obsah je zrozumiteľný aj určitý. Vzhľadom k uvedenému nebolo dôvodným, aby súd prvej inštancie postupom podľa ust. § 129 ods. 1 CSP vyzýval žalobcu na odstránenie väd podania. Čl. 8 ukladá stranám sporu povinnosť označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Nedodržanie tejto povinnosti vedie k neuneseniu bremena tvrdenia v civilnom spore. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, nakoľko sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie svojím procesným postupom neporušil práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Rozhodnutie súdu prvej inštancie pre žalobcu nemožno považovať ani za prekvapivé. Žalobcovi bol doručený odpor žalovanej, žalobca mal možnosť reagovať. V predmetnej veci bolo nariadené pojednávanie, na ktorom žalobca mohol predložiť svoju argumentáciu, no žalobca sa pojednávania nezúčastnil. Námietky žalobcu neboli preto dôvodné.

16. K námietkam žalobcu týkajúcich sa prečerpania na účte odvolací súd uvádza, že žalobca síce poukazuje na ustanovenie bodu 1.1, 3.1 písm. e), bodu 3.3. písm. a), b) VOP, článok 4 bod 4.3 zmluvy o účte, v zmysle ktorých podľa žalobcu môže dôjsť k povolenému prečerpaniu bežného účtu, pričom odkazuje aj na znenie zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, no hoci uvedený zákon a aj VOP upravujú prečerpanie, to však neznamená, že žalobca so žalovanou aj uzatvorili dohodu o povolenom prečerpaní. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal, že by k takémuto dojednaniu medzi ním a žalovanou došlo. Za dohodu o povolenom prečerpaní nie je možné považovať vyššie uvedené ustanovenie článok 4 bod 4.3 zmluvy o účte, kde je tiež prečerpanie vylúčené a prípustné je len pre zúčtovanie úrokov a poplatkov alebo v dôsledku nezaplatenia rozdielu pri znížení úverového rámca, o čom musí veriteľ dlžníka informovať.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu, takéto ustanovenie zmluvy o účte nie je možné považovať za formu úverovej zmluvy, pretože ako už uviedol súd prvej inštancie, chýba tu vôľa dlžníka čerpať úver. Takéto dojednanie má skôr sankčný charakter, keď žalobca za určitých podmienok môže aj proti vôli klienta zúčtovať aj do prečerpania (a požadovať z prečerpania úroky), napriek tomu, že klient je povinný dodržiavať minimálny zostatok na účte. Odvolací súd vidí v takomto dojednaní nerovnováhu v právach a povinnostiach žalobcu a žalovanej zo zmluvného vzťahu. V danom prípade tak išlo o nepovolené prečerpanie ako správne uviedol aj súd prvej inštancie. Žalobca sám poukázal na ustanovenie bodu 3.1 písm. e) VOP, v zmysle ktorého majiteľ účtu je povinný dodržiavať stanovenú výšku minimálneho

zostatku na bežnom účte po celú dobu trvania zmluvného vzťahu. Žalovaný bol povinný zabezpečiť, aby zostatok bežného účtu neklesol pod výšku minimálneho zostatku. Bolo teda vecou banky, či uskutoční takú operáciu, kedy zúčtovanie úrokov a poplatkov pre klienta podľa článku 4 zmluvy o účte bude považovať za prečerpanie a nie za iný nárok s inými dôsledkami ako v prípade prečerpania a s tým prípadne vyplývajúcimi úrokmi. Súd prvej inštancie preto správne dospel k záveru, že ak má dlžník povinnosť „neklesnúť“ so zostatkom účtu pod minimálny zostatok, neobstojí pritom súčasne jeho právo na čerpanie prostriedkov pod tento minimálny zostatok. Žalobca preto nemá nárok na plnenie z nepovoleného prečerpania.

18. V konečnom dôsledku za právne nevýznamné vzhľadom k uvedeným záverom, považoval odvolací súd poukazy žalobcu v odvolaní na rozhodnutia iných súdov, týkajúcich sa iných, avšak skutkovo a právne obdobných vecí, pretože rozhodovaním iných odvolacích súdov v preskúmvanej veci Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je. Z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18.07.2019, č.k. 27Co/90/2019 vyplýva, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci skorším rozsudkom zo dňa 27.03.2018 č. k. 3Csp/126/2017-77 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Na základe podaného odvolania Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 19.10.2018 č. k. 27Co/165/2018-204 predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Dôvodom zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie bolo vydanie prekvapivého rozsudku, pretože po vyhovení žalobe žalobcu v celku vydaním platobného rozkazu nenapadnutého odporom súd prvej inštancie neupozornil žalobcu na zmenu svojho stanoviska v otázke úplnosti skutkových tvrdení a špecifikácie nároku, ktoré boli dôvodom jeho zamietavého rozsudku. Z odôvodnenia rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že proti vydanému platobnému rozkazu nebol podaný odpor, čo v danom prípade nebolo splnené. V preskúmvanej veci, ako vyplýva z obsahu spisu a túto skutkovú okolnosť zdôraznil aj súd prvej inštancie, žalovaná proti vydanému platobnému rozkazu podal odpor. Odpor bol žalobcovi doručený dňa 12.12.2019.

19. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaná. Žalovaná si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila a z obsahu spisu ani nevyplývalo, že by žalovanej trovy odvolacieho konania vznikli. Odvolací súd preto žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).